

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/3/2019
Identifikačné číslo spisu: 2017200145
Dátum vydania rozhodnutia: 27.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2017200145.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: Trade&Finance holding, s.r.o., IČO: 36 405 868, so sídlom Ipeľská č. 659/27, 010 01 Žilina, bez právneho zastúpenia, proti žalovanému (v konaní sťažovateľ): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, vo veci všeobecnej správnej žaloby, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 02. mája 2018 č.k. 20S/51/2017-106, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 02. mája 2018 č.k. 20S/51/2017-106 r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Predmet kasačnej sťažnosti

1. Konanie o kasačnej sťažnosti z 27.06.2018 sa týka prieskumu rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 02. mája 2018 č.k. 20S/51/2017-106 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým správny súd rozhodnutie žalovaného č. 680011433/2017 zo 07.03.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“ - č.l. 21) ako aj rozhodnutie Colného úradu Bratislava (ďalej len „colný úrad“) č. 680047040/2016 z 03.10.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“ - č.l. 30), obidve vydané v daňovom konaní, zrušil.

2. Kasačná sťažnosť (č.l. 118) sa opiera o nasledovné dôvody:

- § 440 ods. 1 písm. f) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“, resp. „Správny súdny poriadok“), t.j. správny súd pri odôvodnení napadnutého rozsudku sa neriadil dôsledne ust. § 139 S.s.p.,

- § 440 ods. 1 písm. g) v spojení s odsekom 2 S.s.p., t.j. správny súd nesprávne právne posúdil dotknuté ustanovenia zákona č. 530/2011 Z.z. o spotrebnej dani z alkoholických nápojov (ďalej len „zák. č. 530/2011 Z.z.“), najmä jeho ust. § 4 ods. 2 a § 15 ods. 11, ako aj ustanovenia zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový

poriadok").

II.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

3. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný ako odvolací colný orgán konajúci v zmysle § 4 ods. 3 písm. s) zákona č. 333/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti dani, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 333/2011 Z.z.") a podľa § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „Správny poriadok") postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku potvrdil rozhodnutie Colného úradu Žilina (ďalej tiež „colný úrad") zn. 19253/2016 z 11.01.2016 (ďalej tiež „prvostupňové rozhodnutie") a odvolanie žalobcu zamietol.

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom na preskúmanú vec odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

Podľa § 4 ods. 3 písm. s) zák. č. 333/2011 Z.z. v citovanom znení Finančné riaditeľstvo plní tieto úlohy: s) rozhoduje o odvolaniach proti rozhodnutiam daňových úradov, colných úradov a Kriminálneho úradu finančnej správy a preskúma ich rozhodnutia mimo odvolacieho konania,[.] ...

4. Prvostupňovým rozhodnutím bol podľa § 3 zák. č. 530/2011 Z.z. rozhodnuté o prepadnutí veci (alkoholický nápoj Gerlach) - spotrebiteľské balenie liehu (ďalej len „SBL") v množstve prevyšujúcom 30.000 litrov. Uvedené SBL bolo podľa § 40 ods. 1 Daňového poriadku rozhodnutím colného úradu z 24.02.2016 zabezpečené u žalobcu (ďalej len „rozhodnutie o zabezpečení veci").

Podľa § 3 zák. č. 530/2011 Z.z. v citovanom znení správu dane vykonáva colný úrad miestne príslušný podľa osobitného predpisu. Miestne príslušným colným úradom pre fyzickú osobu, ktorá nemá na území Slovenskej republiky trvalý pobyt 8) a ktorá nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja, ktorý sa u nej nachádza alebo nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným, je vždy ten colný úrad, ktorý túto skutočnosť zistí. Pre organizačnú zložku alebo prevádzkareň osoby môže Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky určiť miestnu príslušnosť colného úradu aj inak ako podľa osobitného predpisu, ak je to pre výkon správy dane účelnejšie.

5. K vydaniu prvostupňového rozhodnutia pristúpil colný úrad po tom, ako

- žalobca v zmysle § 42 ods. 1 Daňového poriadku v zákonnej lehote 15 dní neodstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu SBL, nakoľko nepreukázal, že SBL je zdanené podľa zák. č. 530/2011 Z.z., ako aj

- z dôvodu, že SBL nie je označený v súlade s citovaným zákonom a vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 252/2014 Z.z., ktorou sa ustanovujú náležitosti, vyhotovenie a cena kontrolnej známky určenej na označovanie spotrebiteľského balenia liehu.

Podľa § 42 ods. 1 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane, ktorý vec zabezpečil, vydá rozhodnutie o prepadnutí veci okrem dopravného prostriedku zabezpečeného podľa § 40 ods. 3, ak daňový subjekt v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení veci neodstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu veci, alebo do 15 dní od vykonania expertízy podľa § 40 ods. 2, ktorej výsledky preukázali odôvodnenosť zabezpečenia veci. Ak sú pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu veci, odstránené len čiastočne, správca dane, ktorý vec zabezpečil, vydá rozhodnutie o prepadnutí veci, pri ktorej neboli odstránené pochybnosti, ktoré viedli k jej zabezpečeniu, pričom vec, pri ktorej boli odstránené pochybnosti, ktoré viedli k jej zabezpečeniu, sa vráti, ak to jej povaha a osobitný predpis pripúšťa, o čom sa spíše zápisnica.

6. Predchádzajúci skutkový a procesný stav v preskúmanej veci bol nasledujúci. Colný úrad v rámci výkonu daňového dozoru v priestoroch zaniknutého daňového skladu (z titulu zániku osvedčenia o registrácii) spoločnosti INGWE ANWARUNA s.r.o. so sídlom v Michalovciach (ďalej len „spoločnosť

INGWE"), pôvodne CARAT Distillery, spol. s r.o. so sídlom v Šamoríne, zistil uvedenie množstva SBL do voľného obehu, pri ktorom spoločnosť INGWE nevedela preukázať jeho zdanenie.

7. V nasledujúcom konaní bolo colnému úradu doručené podanie žalobcu z 26.05.2015, prostredníctvom ktorého žalobca deklaroval, že je vlastníkom SBL a nie spoločnosť INGWE, ako doposiaľ v predchádzajúcom konaní ustálil colný úrad. K podaniu žalobca priložil Zmluvu o skladovaní z 03.03.2008 ako listinný dôkaz.

8. Na uvedenom skutkovom stave colný úrad vydal rozhodnutie o zabezpečení vecí, ktoré žalovaný na základe odvolania podaného v zmysle daňového poriadku potvrdil. Následne žalobca v podaní zo 17.06.2016 uviedol skutočnosti známe colnému úradu z výkonu daňového dozoru. Súčasne navrhol umiestniť SBL do daňového skladu spoločnosti INGWE, čím by sa SBL uviedli do stavu pozastavenia dane podľa § 14 ods. 1 písm. a) zák. č. 530/2011 Z.z. tým by sa pochybnosti, ktoré viedli colný úrad k rozhodnutiu o zabezpečení vecí, by boli odstránené.

9. Nakoľko žalobca nevyužil časové rozpätie medzi právoplatnosťou rozhodnutia o zabezpečení vecí a prípadným prepadnutím vecí ako priestor na odstránenie pochybností vedúcich k zabezpečeniu vecí (SBL), tak colný úrad vydal prvostupňové rozhodnutie.

10. Čo sa týka odvolacích argumentov žalobcu, žalovaný na prvom mieste zdôraznil, že nakladanie s alkoholickými nápojmi vyvoláva bezvýnimočnú požiadavku, aby takýto lieh v daňovom voľnom obehu bol zdanený a jeho legálnosť bola okrem iného verifikovaná platnou a riadne pripevnenou kontrolnou známkou. Iba takto je podľa žalovaného naplniť úmysel zákonodarcu, aby sa zabránilo prípadným pohútkam daňových subjektov obísť, či zneužiť menej prísny prístup zákonodarcu.

11. Na uvedenom základe žalovaný odmietol odvolacie námietky o nedostatku informácií, že SBL neboli v predmetnom sklade označené, že nemal vedomosť o zániku povolenia na prevádzkovanie daňového skladu, resp. že žalobca vždy postupoval dobromyseľne a v súlade so zákonom. Rovnako odmietol možnú zaujatosť colného úradu.

12. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na premiestnenie zabezpečených SBL do iného daňového skladu, žalovaný poukázal na to, že colný úrad nemohol vyhovieť tomuto návrhu, keďže takýto postup nemá oporu v platných právnych predpisoch.

III.

Konanie na správnom súde

13. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca postupom podľa Správneho súdneho poriadku prostredníctvom pôvodného právneho zástupcu na Krajský súd v Trnave žalobu z 12.05.2017.

14. Nakoľko žalobca vo svojej žalobe navrhoval aj priznať odkladný účinok správnej žalobe, krajský súd uznesením zo dňa 28. júna 2017 návrh žalobcu na odkladný účinok správnej žaloby priznal.

15. Úlohou Krajského súdu v Trnave ako správneho súdu bolo posúdiť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a postup daňových orgánov podľa § 177 ods. 1 S.s.p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.), ktorými je správny súd v preskúmanej veci viazaný (§ 134 ods. 1 S.s.p.), vrátane dôvodov podľa § 134 ods. 2 S.s.p. Po oboznámení sa so spisom správcu dane dospel k záveru, že žaloba je v prevažnej miere dôvodná (najmä č. 33 napadnutého rozsudku). Preto postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) S.s.p. v napadnutom rozsudku vyslovil, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti (návrh na zrušenie rozhodnutia o zabezpečení vecí) správny súd žalobu zamietol.

Podľa § 191 ods. 1 písm. c) S.s.p. v citovanom znení správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak c) vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia vecí, [...]...

16. S poukazom na niektoré ustanovenia Správneho súdneho poriadku, Daňového poriadku, zák. č. 530/2011 Z.z. a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správcu dane, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného správny súd konštatoval, že základnou spornou otázkou je určenie miery rozloženia dôkazného bremena medzi žalobcu a správne orgány (č. 34 napadnutého rozsudku).

17. S prihliadnutím na ust. § 15 ods. 11 zák. č. 530/2011 Z.z. správny súd zdôraznil (č. 34 a č. 35 napadnutého rozsudku), že nie je povinnosťou vlastníka SBL podať daňové priznanie a zaplatiť daň, ale táto povinnosť jednoznačne zaťažuje prevádzkovateľa daňového skladu. Rovnako správny súd priznal relevanciu námietke žalobcu, že on nezapríčinil uvedenie SBL do voľného obehu a ani nedal súhlas na ich uvedenie bez označenia kontrolnou známkou.

18. Tiež námietku, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia nie je riadne označená vec, ktorá mala prepadnúť v prospech štátu, nakoľko absentovala riadne označený predmet dane a kód kombinovanej nomenklatúry (č. 36 napadnutého rozsudku).

IV.

Obsah kasačnej sťažnosti / vyjadrenia

A)

19. Ako je uvedené v záhlaví proti napadnutému rozsudku sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť spísanú zamestnancom žalovaného s požadovaným vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa, v ktorej mal postupom podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p., vrátane nutnosti zohľadniť hore uvedené povinnosť podľa odseku 2, uviesť sťažnostné body, ktoré sú podľa sťažovateľa nasledujúce:

k § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.:

- správny súd nerešpektuje kontext tvrdení sťažovateľa ale arbitrárne pričíta sťažovateľovi argumentáciu o požadovaní žalobcu, aby zaplatil daň, o naopak už nezdanené a neoznačené SBL nachádzajúce sa v daňovom voľnom obehu je nutné zabezpečiť,

- správny súd označuje colný úrad, že zavinil situáciu, že do voľného daňového obehu sa dostali neoznačené SBL,

- správny súd nesprávne konštatuje, že výrok prvostupňového rozhodnutia neobsahuje riadne označenie veci (tovaru) a kód kombinovanej nomenklatúry,

o avšak toto colný úrad riadne vykonal,

o žiadna právna úprava presne neustanovuje, ako má byť zabezpečený/prepadnutý tovar/vec označená,

o označenie kódom kombinovanej nomenklatúry by mohlo byť zmätočné,

- nedá sa zistiť, ako má sťažovateľ v ďalšom konaní postupovať bez riadneho poučenia správneho súdu,

k § 440 ods. 1 písm. g):

- nesprávne správny súd aplikoval ust. § 41 ods. 6 Daňového poriadku na rozhodnutie o zabezpečení vecí, nakoľko

o ustanovenia Daňového poriadku, resp. zák. č. 530/2011 Z.z. pri skutkových situáciách zakladajúcich dôvod na zabezpečenie/prepadnutie tovaru neukladajú správcovi dane, aby sa najprv „obhliadol“ po subjektívnej dotknutosti vlastníka tovaru,

o principiálnym znakom zabezpečenia a prepadnutia tovaru je ochrana všeobecného spoločenského záujmu,

- žiadna právna úprava presne nereaguje na ust. § 4 ods. 2 zák. č. 530/2011 Z.z., t.j. ako ďalej využívať označenie kódom kombinovanej nomenklatúry dotknutého tovaru.

- hore uvedené sťažnostné body o nepreskúmateľnosti sťažovateľ obdobne využil na spochybnenie

20. Záverom sťažovateľ navrhol procesný záver konania na kasačnom súde v tom duchu, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a súdne konanie zastavil.

B)

21. Prostredníctvom svojho vyjadrenia z 24.10.2018 (č.l. 147) ku kasačnej sťažnosti žalobca poukázal na obdobný spor, t.j. na rozhodnutie sťažovateľa, ktorým bolo rozhodnutie colného úradu zo dňa 04.04.2017 o prepadnutí veci, ktorou je lieh - macerát s obchodným názvom Gerlach v množstve 2.175,93 l a. (ďalej aj „macerát“) s identickými účastníkmi ako vo veci samej.

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ako aj s ohľadom na skutočnosti uvedené v žalobe žalobca navrhol, aby kasačný súd sťažovateľom podanú kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

C)

23. Počas konania o kasačnej sťažnosti bolo na Najvyšší súd doručenie podanie z 18.11.2019, ktorým právny zástupca žalobcu informoval konajúci súd o ukončení zastupovania klienta.

IV.

Právne názory kasačného súdu

A) Všeobecné vymedzenie kasačnej právomoci

24. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Následne kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je v zmysle § 462 ods. 1 S.s.p. dôvodná, a preto v súlade s kasačnou právomocou mu zverenou zákonodarcom rozhodol o zrušení napadnutého rozsudku a o vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. júla 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

25. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci sťažovateľa), t.j. na zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti preskúmvanému rozhodnutiu či postupu správcu dane a následne proti napadnutému rozsudku. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

26. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd tiež zdôrazniť, že právo na súdnu ochranu (čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzujúcim podmienkam (čl. 51 ods. 1 ústavy). To platí aj v prípade kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku (§ 438 ods. 1 S.s.p.), ktorý nie je možné použiť „celoplošne“ na odstránenie nespokojnosti účastníka konania s akýmkoľvek rozhodnutím správneho súdu a ktorej aplikácia môže narušiť princíp právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (§ 145 S.s.p.).

B) K dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.: nepreskúmateľnosť

27. Ako prvý dôvod kasačnej sťažnosti musí kasačný súd vyhodnotiť dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t.j. tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko tento dôvod je zásadnou prekážkou vykonania prieskumu podľa iného namietaného dôvodu kasačnej sťažnosti. Uvedený dôvod kasačnej sťažnosti o nepreskúmateľnosti však v medziach sťažnostných bodov nepovažuje kasačný súd za naplnený a preto ho na základe nižšie uvedených právnych argumentov odmietol.

28. Iba v súvislosti s častou kolíziou rozsahu sťažnostných bodov podporujúcich argumentáciu, a tiež aj u sťažovateľa v preskúmvanej veci, o uplatniteľnosti dôvodu podľa písmena f) s dôvodom podľa písmena g), nesprávne právne posúdenie veci, musí kasačný súd na úvod zdôrazniť, že nepreskúmateľné je také rozhodnutie správneho súdu, ktoré ho neumožňuje spochybníť na základe dôvodu podľa písmena g). To, že sa sťažovateľ v preskúmvanej veci pokúsil aj za pomoci dôvodu podľa písmena g) spochybníť rozhodnutie správneho súdu tým, že v ňom našiel prvky pre svoju argumentáciu o nesprávnom právnom posúdení veci, to iba potvrdzuje nedôvodnosť predloženého dôvodu podľa písmena f).

29. Kasačný súd vychádza z toho, že sťažovateľ označuje napadnutý rozsudok ako nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný až arbitrárny vo vzťahu k argumentom obsiahnutým v jeho vyjadrení a že tento postup správneho súdu mu odňal právo na spravodlivý proces. S poukazom na skoršiu judikatúru Najvyššieho súdu (najmä rozsudok sp.zn. 1Sžfk/23/2018 zo dňa 21. januára 2020) kasačný súd zastáva naďalej názor, že sťažovateľom tvrdená nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko predstavuje neprijateľnú výnimku z výkonu súdnej moci a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, musí byť testovaná preukázaním absencie zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Samotná subjektívna nespokojnosť sťažovateľa s formou, štruktúrou a obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku je v tomto prípade nepostačujúca.

30. Prvým limitom doktríny absencie zásadného vysvetlenia podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“) je to, že ide o také vady v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď tento neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (napríklad rozsudok ESLP z roku 2009 vo veci Sutyazhnik proti Rusku.), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (napríklad rozsudok ESLP z roku 2003 vo veci Ryabykh proti Rusku).

31. Druhým limitom doktríny absencie zásadného vysvetlenia je právny názor [najmä rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)], t.j. že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania alebo odpovedať na každú jeho námietku či argument, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu a na to nadväzujúce kasačného súdu (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (obdobne aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05 alebo sp.zn. II. ÚS 76/07).

32. Podľa stanoviska č. R 2/2016 občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015, ktoré je v zmysle konzistentnej judikatúry aplikovateľné aj na podmienky Správneho súdneho poriadku:

„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku.

Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“

33. Kasačný súd po preskúmaní obsahu, štruktúry a logických nadväzností vyhodnotenia jednotlivých skutkových dôvodov v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že správny súd postupoval v intenciách ust. § 139 ods. 2 S.s.p., t.j. odôvodnenie napadnutého rozsudku umožňuje jeho preskúmateľnosť. Iba pre úplnosť kasačný súd k forme a štruktúre odôvodnenia využitým správnym súdom konštatuje, že v úvode napadnutého rozsudku (č. 1 až 7 napadnutého rozsudku) sa nachádza stručný priebeh konania a stručné zhrnutie preskúmvaného rozhodnutia. Nasleduje podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného (č. 8 až 13 napadnutého rozsudku). Po všeobecnej časti odôvodnenia svojej právomoci a prehľade dotknutých právnych ustanovení (č. 14 až 32 napadnutého rozsudku) už správny súd prezentoval posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov (č. 33 až 36

napadnutého rozsudku). V preskúmvanej veci je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov správny súd vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu preskúmvaného rozhodnutia.

34. Pre kasačný súd je forma a štruktúra odôvodnenia napadnutého rozsudku v zmysle § 139 ods. 2 S.s.p. dostatočne presvedčivá. Za procesnú vadu konania podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p. nemožno považovať to, že správny súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľa. Preto je možné napadnutý rozsudok podrobiť prieskumu ohľadom navrhnutého dôvodu v zmysle písmena g).

Podľa § 139 ods. 2 S.s.p. v citovanom znení v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

C) K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci - písm. g):

35. Sťažovateľ prostredníctvom ďalšieho dôvodu namieta, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmvanú vec, t.j. meritum sporu [kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.]. Uvedený druhý dôvod kasačnej sťažnosti v medziach sťažnostných bodov považuje kasačný súd za naplnený a preto ho na základe nižšie uvedených právnych argumentov uznal ako relevantný.

36. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžfk/10/2018 zo dňa 13. septembra 2019) na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, v medziach a vo väzbe na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a contrario písmeno h/ citovaného odseku 1).

37. Preto pokiaľ sťažovateľ namieta, že takto správny súd postupoval, potom sa od neho logicky očakáva (napríklad rozsudok sp.zn. 1Sžfk/81/2018 zo dňa 28. apríla 2020), že pri objasňovaní dôvodov uvedených nielen pod písmenom g) ale aj pod písmenami h) až i) poukáže nielen na konkrétny právny predpis ale aj jeho ustanovenie, z ktorého v tomto prípade nesprávne právne posúdenie vychádza. Následne sa od sťažovateľa očakáva, že neponúkne iba jednoduchý súpis právnych predpisov alebo jeho početných ustanovení, čo najmä v prípade daňového práva sa stáva nevhodným legislatívnym pravidlom, o ktoré správny súd opiera svoje odôvodnenie. Naopak, zákonodarca uložením povinného zastúpenia sťažovateľa mu objektívne uložil povinnosť ako protiváhu právneho posúdenia správnym súdom predložiť svoje kvalifikované úvahy tým spôsobom, aby bolo kasačnému súdu umožnené posúdiť, či výklad ním uvedených ustanovení bol správnym súdom vykonaný nesprávne.

38. Z obsahu kasačnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom správneho súdu, ktorý je najmä obsiahnutý v napadnutom rozsudku pod č. 35 nasledovne:

„35. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že správcovi dane daňové predpisy neumožňujú požadovať od žalobcu zaplatenie dane (vzhľadom na skutočnosť, že prevádzkovateľom daňového skladu bol iný subjekt), tak s touto argumentáciou sa správny súd stotožňuje, pretože z osobitného predpisu zák. č. 530/2011 Z.z., z ust. § 15 ods. 11 jednoznačne vyplýva povinnosť podať daňové priznanie a zaplatiť daň prevádzkovateľovi daňového skladu. Znamená to, že v danom prípade správne orgány nesprávne požadovali, aby si žalobca plnil peňažnú povinnosť namiesto uskladňovateľa. Taktiež možno súhlasiť s konštatovaním žalobcu, že tento nezapríčinil uvedenie SBL do daňového voľného obehu a ani nedal súhlas na ich uvedenie bez ich označenia kontrolnou známkou, a teda nebol osobou povinnou platiť daň

a ani nezodpovedá za vznik daňovej povinnosti. Správcom dane zistené neoznačené SBL sú skutočnosťou súvisiacou so správou daní, a to s poukazom na právnu úpravu uvedenú v § 2 písm. a) daňového poriadku, podľa ktorého sa na účely tohto zákona správou daní rozumie postup súvisiaci so správnym zistením dane a zabezpečením úhrady dane a ďalšie činnosti medzi ktoré možno zaradiť aj daňový dozor, ktorým mal správca dane a nepripustiť, aby sa do daňového voľného obehu nedostali neoznačené SBL."

39. Sťažovateľ naopak poukazuje na podstatný znak inštitútu zabezpečenia a prepadnutia veci, ktorý charakterizuje ako preventívny zásah správcu dane, a ďalej uvádza to, že sa ním prednostne chráni všeobecný spoločenský záujem pred záujmami jednotlivca (vlastníka tovaru). Preto subjektívne okolnosti prípadu sú bezpredmetné a nezisťuje sa, kto aké povinnosti porušil, resp. nesplnil a komu vznikla daňová povinnosť. S týmto právnym názorom sa kasačný súd na základe nižšie uvedených argumentov stotožnil.

40. Je neprehliadnuteľné pre kasačný súd, že ust. § 15 ods. 11 zák. č. 530/2011 Z.z. s právnou skutočnosťou, t.j. zánik povolenia na prevádzkovanie daňového skladu, spája množstvo povinností prevádzkovateľa tohto skladu. Tento záver oprávnene vyplýva z charakteru daňového skladu, ktorý je vymedzený v § 14 zák. č. 530/2011 Z.z.

Podľa § 15 ods. 11 zák. č. 530/2011 Z.z. v citovanom znení pri zániku povolenia na prevádzkovanie daňového skladu

- a) prevádzkovateľ daňového skladu alebo dedič podľa odseku 8 písm. b), alebo súdom ustanovený správca dedičstva vykoná za účasti colného úradu inventarizáciu zásob alkoholického nápoja ku dňu zániku povolenia na prevádzkovanie daňového skladu a v lehote určenej colným úradom podá daňové priznanie a v rovnakej lehote zaplatí daň,
- b) colný úrad použije zloženú zábezpeku na daň na úhradu dane a prípadný zostatok zábezpeky na daň bezodkladne vráti osobe, ktorej zaniklo povolenie na prevádzkovanie daňového skladu,
- c) colný úrad požiada o úhradu dane príslušnú banku, ak je zabezpečením dane banková záruka, 35)
- d) colný úrad zruší registračné číslo.

40. Colný úrad nemusí rozlišovať, na akom právnom základe, za akých podmienok či kto vlastne disponuje so SBL, ktoré je uskladnené v daňovom sklade. Z obsahu zák. č. 530/2011 Z.z. vyplýva jednoznačne oprávnenie colného úradu vykonávať kontrolné činnosti najmä za účelom preverenia súladu nakladania a označenia SBL s citovaným zákonom. Všetky ostatné podmienky skladovania SBL sú predmetom súkromných zmluvných vzťahov medzi prevádzkovateľom daňového skladu a jeho klientmi.

41. Za celkom neopodstatnenú musí preto kasačný súd označiť vyššie citovanú argumentáciu správneho súdu, že žalobca nezapríčinil uvedenie SBL do daňového voľného obehu a ani nedal súhlas na ich uvedenie bez ich označenia kontrolnou známkou. Naopak bolo povinnosťou žalobcu, aby po nadobudnutí SBL do svojej dispozície (vlastníctva) preveril tento tovar spôsobom, ktorý sa od neho v oblasti súkromného práva očakáva (napríklad § 427 Obchodného zákonníka) a takto vyhovel podmienkam obozretného podnikania. Neoznačenie SBL kontrolnou známkou je nepochybne evidentnou vadou tovaru, ktorú mal žalobca od počiatku riešiť.

42. Takisto si musel byť žalobca vedomý, vid' povinnosť štatutárnych orgánov zaobstarať si všetky mu dostupné informácie o tovaru (napríklad § 135a Obchodného zákonníka), že pokiaľ nebola daň zo SBL riadne odvedená, potom je tento tovar naďalej zaťažený daňovou povinnosťou bez ohľadu na režim pozastavenia dane, ktorý je zakotvený v § 14 zák. č. 530/2011 Z.z. S tým je takisto očakávaná jeho starostlivosť o tovar uskladnený treťou osobou, či režim pozastavenia dane naďalej trvá, resp. kedy a z akých dôvodov skončí (najmä § 527 a nasl. Obchodného zákonníka).

Podľa § 14 ods. 1 zák. č. 530/2011 Z.z. v citovanom znení pozastavenie dane sa uplatní na alkoholický nápoj, ktorý

- a) sa nachádza v daňovom sklade,

- b) sa prepravuje za podmienok uvedených v § 17 a 18,
- c) zabezpečí colný úrad, alebo ktorý sa stal vlastníctvom štátu podľa osobitného predpisu, okrem preukázateľne zdaneného alkoholického nápoja.

43. Na základe hore uvedeného nie je možné pričítať na ťarchu colného úradu, že ku kontrole (inventarizácii) pristúpil v čase zániku povolenia na prevádzkovanie daňového skladu u spoločnosti INGWE.

44. Prostredníctvom svojho vyjadrenia z 24.10.2018 (č.l. 147) ku kasačnej sťažnosti žalobca poukázal na obdobný spor, t.j. na rozhodnutie sťažovateľa, ktorým bolo rozhodnutie colného úradu zo dňa 04.04.2017 o prepadnutí veci, ktorou je iný tovar skladovaný pôvodne v rovnakom daňovom sklade spoločnosti INGWE : lieh - macerát s obchodným názvom Gerlach v množstve 2.175,93 l a. (ďalej aj „macerát“), ako aj s identickými účastníkmi ako vo veci samej.

45. Tento prípad sa však od preskúmvanej veci líši tým, že po právoplatnom zabezpečení macerátu podal žalobca daňové priznanie v danej veci a neskôr došlo zo strany colného úradu aj k povoleniu priznanú daňovú povinnosť zaplatiť v splátkach. Naznačený skutkový stav vyhodnotil sťažovateľ v danej veci ako dôvodný predpoklad, že u žalobcu existuje pohnútkou nezaplatenú daň uhradiť a preto vyhovel žalobcovi a zrušil rozhodnutie colného úradu o prepadnutí macerátu. Preto kasačný súd musel uvedenú podpornú argumentáciu žalobcu odmietnuť ako nedôvodnú.

46. Ďalej sťažovateľ brojil proti nasledujúcim záverom správneho súdu :

„36. Taktiež je potrebné považovať za dôvodnú námietku žalobcu vznesenú v súvislosti s nie riadnym označením tovaru vo výroku rozhodnutia správcu dane, ktorý mal prepadnúť v prospech štátu (nebol riadne označený predmet dane a ani uvedený kód kombinovanej nomenklatúry podľa § 4 zákona o spotrebnej dani), pričom výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, a preto musí byť určitý, presný a zrozumiteľný, aby bol z neho zrejmý záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia, čo v danom prípade robí rozhodnutie čiastočne nepreskúmateľným. “

47. Aj v tejto časti kasačný súd súhlasí s argumentáciou sťažovateľa. Štátne orgány musia v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zachovávať zásadu legality a zásadu zákonnosti (§ 3 ods. 1 Daňového poriadku). Preto, pokiaľ správny súd dospel k záveru, že preskúmvané rozhodnutie, resp. mu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie vykazuje rozpor so zákonnými požiadavkami, potom bolo jeho povinnosťou, aby dôkladne objasnil (§ 139 S.s.p.), ktoré ustanovenie Daňového poriadku, resp. zák. č. 530/2011 Z.z. ukladá colnému úradu, aby vo výroku bol označený predmet dane a súčasne uvedený kód kombinovanej nomenklatúry. Čo sa týka odkazu správneho súdu na § 4 zák. č. 530/2011 Z.z. na vyššie uvedený kód kombinovanej nomenklatúry, ani kasačný súd jeho podstatu, resp. prínos pre odôvodnenie nepochopil, a preto jeho text ani nižšie neuvádza.

Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku v citovanom znení pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 63 ods. 3 Daňového poriadku v citovanom znení platí, že ak tento zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, rozhodnutie musí obsahovať

- a) označenie orgánu, ktorý rozhodnutie vydal,
- b) číslo a dátum rozhodnutia,
- c) meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu fyzickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, alebo obchodné meno a sídlo právnickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, identifikačné číslo organizácie a identifikačné číslo daňového subjektu, ak mu bolo pridelené pri registrácii, alebo iný identifikátor pridelený správcom dane, ak fyzická osoba nemá povinnosť registrácie alebo nemá povinnosť evidencie podľa osobitného predpisu; ak ide o zahraničnú fyzickú osobu dátum narodenia alebo iný údaj identifikujúci túto osobu a ak ide o zahraničnú právnickú osobu, ktorá nemá identifikačné číslo organizácie, použije sa iný údaj identifikujúci túto právnickú

osobu,

d) výrok, ktorý obsahuje údaje podľa písmena c), rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodovalo, lehotu plnenia, ak sa ukladá povinnosť plniť, rozhodnutie o náhrade nákladov správy daní podľa § 12, a ak ide o peňažné plnenie, aj sumu a číslo účtu, na ktorý má byť suma zaplatená,

e) poučenie o mieste, lehote a forme podania odvolania s upozornením na prípadné vylúčenie odkladného účinku,

f) vlastnoručný podpis povereného zamestnanca finančného riaditeľstva alebo správcu dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad, s uvedením jeho mena, priezviska a funkcie a odtlačok úradnej pečiatky, ak ide o správcu dane, ktorým je obec, podpis starostu obce alebo ním povereného zamestnanca obce s uvedením mena, priezviska starostu obce a odtlačok úradnej pečiatky; ak sa rozhodnutie doručuje elektronickými prostriedkami, vlastnoručný podpis a odtlačok úradnej pečiatky sa nahrádzajú kvalifikovaným elektronickým podpisom.

48. Naopak, čo sa týka tvrdeného nedostatku neuvedenia kódu kombinovanej nomenklatúry vo výroku prvostupňového rozhodnutia, sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciou sťažovateľa, ktorú v relevantnom rozsahu uvádza:

„Žalovaný sa nemôže stotožniť ani s tvrdením súdu, keď v bode 36. rozsudku dal za pravdu žalobcovi, že výrok rozhodnutia žalovaného neobsahuje riadne označenie tovaru ani kód kombinovanej nomenklatúry.

Odhliadnuc od skutočnosti, že súd z pozície určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku rozhodnutia opätovne len stroho konštatuje, že výrok rozhodnutia neobsahuje riadne označenie tovaru, a to bez akejkoľvek konkretizácie, ktoré nedostatky (neúplnosti) výroku majú spôsobovať jeho nepreskúmateľnosť, súd opätovne v rozpore s ustanovením § 139 ods. 2 SSP žiadnym spôsobom nereaguje na zaujatie stanovisku 38%, je zrejmé, že pre účastníka konania, ako aj všetky zúčastnené strany bolo z definície tovaru absolútne zrejmé, aký a ktorý konkrétny lieh bol zabezpečený.

Žiadna právna úprava presne nestanovuje, akým spôsobom má byť zabezpečený/ prepadnutý tovar označený, keďže táto skutočnosť bude logicky vyplývať z ad-hoc povahy jednotlivého prípadu. Jediným obligatórnym kritériom označenia tovaru tak bude určitosť, zrozumiteľnosť a nezameniteľnosť tovaru s iným tovarom.

Uvedené v predchádzajúcich odsekoch rovnako platí aj v prípade označovania tovaru kódom kombinovanej nomenklatúry. V prvom rade je potrebné si uvedomiť, že kód kombinovanej nomenklatúry predstavuje iba číselnú skratku za účelom zjednodušenia popisu vlastností tovarov predovšetkým pre účely medzinárodného alebo tuzemského obchodného obehu.

V prípade, ak by vo výroku rozhodnutia boli predmetné SBL označené kódom kombinovanej nomenklatúry, tento kód by prostredníctvom colného sadzovníka iba všeobecne informoval čitateľa o základných fyzikálnych, či chemických vlastnostiach tovaru, t. j. napr. že ide o lieh, určený na bežnú spotrebu, s obsahom alkoholu od-do %, a pod. Lenže všetky dané rozhodujúce údaje o zabezpečenom/prepadnutom liehu (v SBL) už boli colným úradom uvedené priamymi slovnými pomenovaniami, ba nadôvažok oproti číselnému kódu ešte viac konkretizované, t.j. že ide o SBL s názvom (etiketou) Gerlach, že ide o bylinný likér a balený v 0,7 litrových baleniach.

Kód kombinovanej nomenklatúry by teda z pozície určitého a nezameniteľného zadefinovania prepadnutých SBL v zásade nemal význam, práve naopak. Je potrebné si uvedomiť, že v zrušenom daňovom sklade INGWE ANWARUNYA, s.r.o. by sa prakticky všetky SBL (aj ostatné nepatriace žalobcovi) mohli označiť rovnakým kódom kombinovanej nomenklatúry, takže z pohľadu nezameniteľnosti tovaru stráca požiadavka označiť zabezpečený/prepadnutý tovar číselným kódom akýkoľvek význam."

49. Záverom kasačný súd musí spolu so sťažovateľom zdôrazniť, že žiadna právna úprava vrátane Daňového poriadku či dotknutého zákona č. č. 530/2011 Z.z. o spotrebnej dani z alkoholických nápojov neukladá správcovi dane pri rozhodovaní o zabezpečení a následnom prepadnutí tovaru povinnosť vo výrokovej časti uvádzať kód kombinovanej nomenklatúry týmto procesom dotknutého tovaru. Ani samotnú skutočnosť, že ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 530/2011 Z.z. využíva kód kombinovanej nomenklatúry pri označení liehu za účelom uplatňovania špecifických právnych skutočností spojených s

konkrétnou kategóriou liehu, nie je možné vykladať tak, že takýto kód je správca dane povinný použiť aj v procese zabezpečenia či prepadnutia veci.

50. Na základe uvedeného musel kasačný súd vyhodnotiť druhý dôvod kasačnej sťažnosti ako aj samotnú kasačnú sťažnosť, že je dôvodná (§ 461 S.s.p.). Preto musel kasačný súd konštatovať, že správny súd predčasne prijal svoje právne závery, a na tom základe pristúpil k zrušeniu napadnutého rozsudku a vec vrátil správny súd na ďalšie konanie.

VI.

51. Kasačný súd vzhľadom na sťažnostné body uplatnené sťažovateľom uvádza, že napadnutý rozsudok nespĺňa zákonné požiadavky na formálne i obsahové náležitosti rozsudku požadované v zmysle § 139 S.s.p. Uvedený rozsudok správneho súdu nedostatočne vychádza zo skutkového stavu zisteného správcom dane a následne právne vyhodnoteného. K tomuto správny súd dostatočne neprihliadol a svoje úvahy o čiastočnej nepreskúmateľnosti daňového rozhodnutia riadne neodôvodnil. Preto kasačný súd sa nestotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi obsiahnutými v napadnutom rozsudku o tom, že preskúmané rozhodnutie vykazuje znaky

c) nesprávneho právneho posúdenia veci

d) že je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, vo vzťahu k rozhodnutiu o prepadnutí tovaru - alkoholického nápoja.

52. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok sťažovateľa a vyjadrenia žalobcu/žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté svojej staršej judikatúry (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 1Sžfk/23/2018, sp.zn. 1Sžfk/10/2018 ako aj sp.zn. 1Sžfk/81/2018, pri ktorých kasačný súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 20 a contrario § 22 ods. 1 S.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty ako aj svojej úlohy zjednocovateľa súdnej judikatúry (§ 20 S.s.p.) odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

53. Bude preto úlohou krajského súdu, aby v ďalšom konaní v zmysle vyššie uvedených právnych názorov kasačného súdu (§ 469 S.s.p.) vykonal riadne zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutne potrebnom pre účely daňového konania a na jeho základe rozhodol.

54. Kasačný súd v preskúmvanej veci v súlade s ust. § 455 S.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by nariadenie pojednávania by bolo potrebné.

55. Nakoľko kasačný súd v konaní o kasačnej sťažnosti dospel k záveru o nutnosti zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť správny súd na ďalšie konanie, potom nie je oprávnený v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p. rozhodnúť o nároku na náhradu trov kasačného konania.

Podľa § 467 ods. 3 S.s.p. platí, že ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutí n i e j e přípustná kasačná sťažnosť (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).